

Varför har hästar så sorgsna ögon, bruna och aldrig blå — vanliga arbetshästar, vem vet vad de tänker på?

Poste Restante ★

Medlemsblad för
Nils Ferlin-Sällskapet
Nr 2 1990

C. I. Englund

Carl-Emil Englund av Nils Ferlin 1930.

Med Vänskaps

får Nils Ferlin

En auklervud säu på en gårdgårdst

och du har snitt posten -

Vem är jag? - En man som lever och för
på gammalt sätt:

Ett barn som drömmar,

som andra drömt,

ett flamm som glömmar,

som andra glömt,

ett skam som tömmer,

som andra tömt,

besvickelsens bittra vin;

men gör grimaser och grimas,

och skrytar och ropar: nej, tjärlar,

jag ändrade inte en snia!

Nils Ferlin

Omslagsbilden:

SVEN ERIXSON: Illustration till Hästar ur Dikter av Nils Ferlin, Bonniers 1964.

Kära Ferlin-vänner!

Våra tankar går till Gustaf, till Gustaf Andborg, Nils Ferlins skolkamrat, medarbetaren vid författandet av schlagertexter i slutet av 1920-talet och inte minst den oslagbare vännen. Han lämnade oss i augusti som en gammal man men ändå är vår sorg tung.

Jag tror att många i vår krets har mycket att berätta om honom. Han var Poste Restantes förste och entusiastiske redaktör, en sann arbetsmyra och idealist. För egen del kan jag inte vara nog tacksam över den generositet han visade mig genom att outtröttligt förse mig med uppgifter och utkast som jag kunde tillgodogöra mig för mina forskningar. Han hörde till Nils Ferlins sanna vänkrets.

Gustaf var så mån om att ge den rätta bilden, även om det innebar att myten förändrades. Detta kommer också till uttryck i hans lilla volym om vännen Nils som Sällskapets Bokvännerna såg till att trycka med sådan omsorg på 70-talet. Upproret mot lärarna hade t ex inte de proportioner som de mindre vetande och mer skroderande vill hävda. Han tog på sig det fulla ansvaret för att versekvilibristen lockades att underhålla sin garderob med hjälp av de först så småningom förlåtna raderna. Han bidrog med en källkritisk information av viss betydelse när han meddelade att Arne Häggqvist inte i sin helhet, vilket han påstår, läst upp sitt manuskript till den alltför tidiga biografien för den unge Ferlin.

Men det allra viktigaste var nog att han från tidiga år hade känslan för Nils Ferlins betydelse som gjorde att han sparade utkast och manuskript. Han såg själv till att det mesta av detta hamnade i Ferlinsamlingen i Göteborgs universitetsbibliotek, och man kan hoppas att så mycket som möjligt av det återstående överförs dit. Tack vare denna insats har han gett underlag för den mycket rimligare bilden av Nils Ferlin som en idog arbetare, som även om han var bohem i sitt leverne aldrig var det i sin hantering av sina ord.

Gustaf hade så mycket att berätta om Nils Ferlin och andra och ville absolut aldrig sätta sig själv i centrum. Han var så blygsam när det gällde sina egna insatser. Som detta med kärleken till det spanska språket och den spanska lyriken. Några fina översättningar till svenska av Miguel Hernandez och Frederico Garcia Lorca har han omsorgsfullt arbetat fram, fast det ville han aldrig skryta med. En av dem har jag plockat fram bland Gustafs anteckningar, "Den mörka döden" ("Ghasel"). Den har tidigare stått att läsa i Brand.

I tredje strofen lyder det:

*Jag vill sova en stund,
en stund, en minut, ett sekel;
men alla må veta att jag inte är död;*

Nej, Gustaf för oss är du inte död!

Hälsningar

Bo Setterlind

Foto: Lars Bergström.

Han skulle ha haft priset för länge sedan om det inte varit för att det fanns så många meningar om honom. Många av dem har han själv del i. Han har utmanat. Han har ställt sig själv i centrum. Han har skrivit alldeles för många dikter eller i varje fall publicerat för många. Och när han väl slagit sig fram till uppmärksamheten tog uppmärksamheten i form av det moderna massmediesamhället över honom. Han blev inte bara Poet med basker och slängkappa utan fick gälla som Poeten, den som alltid inkallades när det skulle finnas en vrå för poesien.

Han har ju hållit på så länge. Han är delvis samtida med Nils Ferlin. När han debuterade som 25-åring med *Månvagga* 1948, var ju dikteren som gav namn åt vårt pris jämnt dubbelt så gammal och hade ännu två av sina diktsamlingar oskrivna. Bo Setterlind hade naturligtvis många fler oskrivna och det gäller säkert också i denna stund.

Han vinner i längden, även om det är i urval han ska läsas. Han har den sällsynta förmågan att då och då hitta den rätta tonen och orden som resonerar med den. Han skriver mycket för att i det myckna hitta poesin. Han vaskar och hittar guldskor. Han har fått mycken kritik ge-

nom åren — mer av kritikerna än av sina läsare. Det hör lite till sorten.

När man till sist möter honom finner man, enligt en källa som jag helt litat på, att han inte alls är den man fått för sig genom åren. Han är enkel och hjälpsam och vanlig — just som han kom från landet.

Men är han egentligen en diktare i Nils Ferlins följe? Kanske inte överlag, men den diktare vi gjort sällskap kring är så udda att vi inte ska vänta oss att andra ska vara i hasorna på honom.

Men Bo Setterlind har respekt för hantverket och han har inget emot att nå ut till de många. Han vet att slå följe med musiken.

Också han har skrivit mycket om döden. Senast hörde jag hur en av hans dikter om fjärlar användes av mamman som mist sin nittonårige son helt utan förklaring och ändå orkade stå vid hans vita kista i Ånimskogs medeltida kyrka och sprida ljus över hans minne. Om han dög där så duger han, sa jag mig.

Mager om bena har han nog aldrig varit. Men poet är han. Pris ska han ha.

Per Rydén

En helt vanlig dag

En helt vanlig dag
skall det hända,
en dag då du minst av allt
tänker på hur det måste bli,
om det händer.
Du äter kanske,
och medan du äter, ser du
en citronfjäril fladdra förbi i solskenet.
Det är en helt vanlig dag,
och ändå händer det.
Det händer,
fast du inte hade en tanke på
att det skulle kunna hända
just där och just då.

En helt vanlig dag ur samlingen Den tid det tar att gå längs
floden, Bonniers 1986

I konstnärens verkstad

Efter skulptörens död
möter mig modellerna i verkstaden
— hans livs musik.

Varje figur
sträcker sig efter honom.

Rummet fylls av saknadens pulsslag,
och jag blir alltmer övertygad:

Längtan ger liv.

Konstnärens verkstad ur diktsamlingen Stjärnklart,
Bonniers 1984

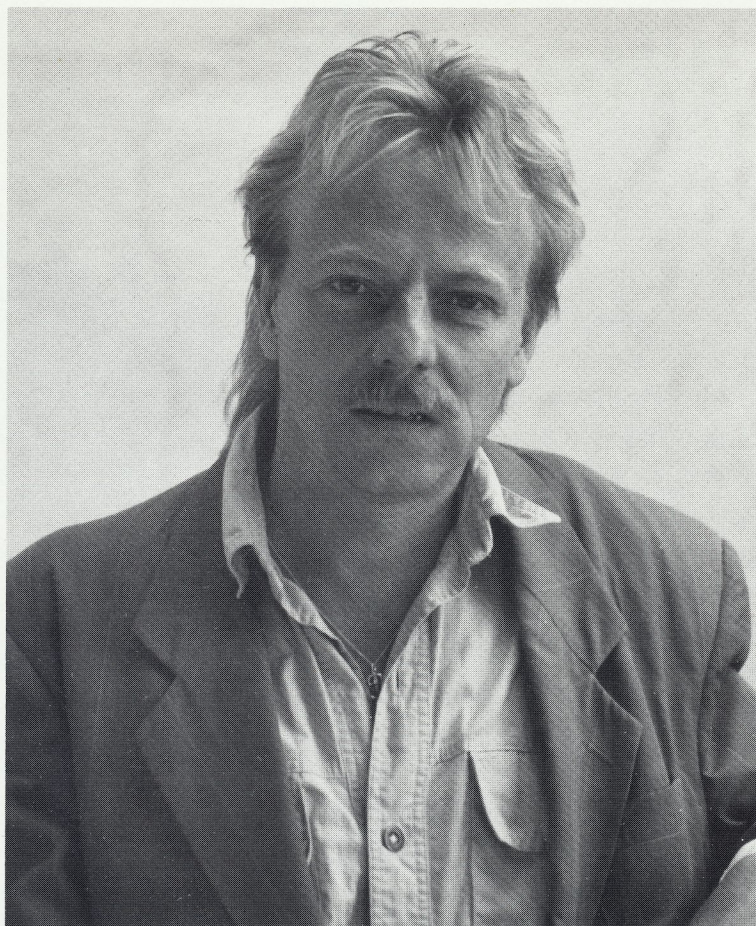

Foto: Liane Asberg.

Årets Trubadurpristagare:

Håkan Steijen — trubadur, målare, romanförfattare

Det går inte att komma ifrån att vissa uppdrag är trevligare än andra. Att få ringa upp, gratulera och intervjua Nils Ferlinsällskapets Trubadurpristagare hör definitivt till avdelningen trevliga uppdrag. 1990 års pristagare heter Håkan Steijen. Det gör ju att jag har en del gratis vad gäller intervjuandet. Håkan och jag är sedan många år kollegor i YTF, Yrkestrubadurernas Förening och har flera gånger stått på samma scen. Dessutom har vi gått i samma skola, Mälarhöjdens Folkskola. Fast Håkan gick åtskilliga klasser under mig, han gick i min lilla-

systers klass, så han var ju inte att räkna med då. Men desto mer nu:

— Grattis Håkan, det var på tiden!

— Tack ska du ha Ove! Man får väl glädjas åt att Trubadurpriset åter vandrat ut till förstden.

— Ja, du bor ju kvar i mormors kvarter, som du sjunger om i en av dina visor.

— Aspudden. Här har jag bott i femton år nu, men jag är uppväxt i Hägersten.

— Förmodligen skulle vi kunna ägna hela artikeln åt nostalgiska betraktelser över den ort där

barn vi lekt, men då är nog våra läsare från Hägersten med. Nej, låt oss istället höra om din väg till visan, till dikten, till gitarren, till Ferlin! Det kryllar förstås av kulturarbetare i din släkt?

— Farfar var snickare, farsan jobbade på Radiusfabriken som tillverkade spritkök. Morfar sysslade med ett visst "kulturutbud" — han var ölutkörare! Dock sägs det att min farmor i sin ungdom sjöng skillingtryck till gitarr.

— Mer?

— Min moster arbetade som sömmerska på olika teatrar. Hon umgicks med revy- och kaba-retartister och träffade Nils Ferlin flera gånger, berättade hon. Jag fick en av mina mest minnesvärda julklappar av henne i början av 60-talet, nämligen Nils Ferlins samlade dikter.

— Nu börjar det likna något.

— I Mälarhöjdens skola hade man en sorts poetitävling. Jag kvalificerade mig till final genom att läsa Ferlins dikt "Hästar". Kanske tänkte jag på min moster. I dikten heter det "...om en sömmerska öppnar sitt fönster och ger dem en socerbit..."

— Och vägen till visan?

— Det var ju populärt i början av 60-talet med så kallad Hootenanny. Men då sjöng man på engelska. Den första svenska visa jag lärde mig var Ruben Nilssons "Amerikabrevet". Om jag minns rätt så var väl han den förste Ferlinpristagaren. Jag lärde mig också naturligtvis flera Ferlinvisor: "På Arendorffs tid, En valsmelodi, När skönheten kom till byn", ja du vet. Här var jag tvungen att utveckla mitt gitarrspel, för Lillebror Söderlundhs tonsättningar hör inte till de lättaste att spela. Och att sjunga i hans tonarter var inte att tänka på. Lillebror hade ju en sär egen ljus, hög tenor, så för en mer barytonalt lagd yngling blev det att transponera hans visor nedåt.

— Just det, i början på 70-talet. Liksom du hade jag dessförinnan framträtt bland annat på legendariska visprämen Storken. Jag underhöll gästerna på den numera rivna krogen Den Gamla Tiden.

— Och sen blev det turnéer?

— Som du vet. Och ofta i Norrlandsregionerna, för ABF.

— Efter en visafest jag haft i Överkalix blev jag hembjuden till arrangören på en bit mat. Och vad ligger på grammfonen om inte en LP med Håkan Steijen. Kilroy was there.

— Jag hade väl signerat skivan?

— Jodå. Och tackat för älgsteken! Men tillbaka till visan. Du satt ju ordförande i YTF under hela 80-talet och YTF har betytt mycket för den aktiva viskonsten.

— Det stämmer. Bland annat var jag med och tog initiativet till en stor Ferlinkonsert i Folkets Hus våren 1980. "Ferlin — 50 år efter debuten". I den vevan beslöt vi i YTF:s styrelse att ge en del av konsertintäkterna till Ferlinsällskapet — och så uppstod Trubadurpriset!

— Där ser man. Grattis igen! Men Håkan, du är inte bara trubadur — du målar, har haft flera utställningar och har dessutom skrivit två romaner!

— Jo, det går att kombinera konsterna numera. Visorna har väl tagit mest tid, men jag försöker ge mig själv tid både till teckning, målning och författande.

— Och tid till din lilla dotter. Du vann ju nyligen Skansens tävling om bästa barnvisan — så grattis en tredje gång.

— Tack!

— Du har ju tonsatt en hel del av Nils Ferlins dikter, varav några finns på skiva. Varför tror du så många viskompositörer dras till Ferlin?

— Ja, jag kan ju bara tala för mig själv. Vad som tilltalar mig hos Ferlin är det sparsmakade uttrycket, den skira tonen, där sentimentaliteten aldrig tar överhand och så den uppriktiga medkänslan för den lilla människan. Det är inte konstigt att han är en av våra mest älskade skaldar — och mest tonsatt också, väl?

— Förmodligen. Ja Håkan, det har varit ett nöje att prata med dig. Något mer du vill säga?

— Än en gång tack för utmärkelsen. Det är det första riktigt litterära pris jag fått — Nils Ferlins Trubadurpris kommer att lysa upp min höst!

Ove Engström

Mäster Målares visa

Text och musik: Håkan Steijen

*I solvarmt ljus en morgon ganska tidigt
står Mäster Målare vid sitt staffli
Med thinnertrasa har han penslar gnidit
Han är så glad att natten är förbi
För se en målare han söker ljuset
Naturens dagrar blir till poesi
Han lämnar allt bestyr som finns i huset
och ger sig ut — då känner han sig fri!*

*Han blandar sina färger på paletten
och späder ut med litet terpentin
Den lilla sommarviken har han gett en
vacker ton utav ultramarin
I dag är sommarhimlen mycket nära
och vita stackmoln ser han gå förbi
Det doftar gott från bryggan utav tjära
och över viken hörs fiskmåsars skri*

*Se Mäster Målare nu är han färdig
En skön idyll det blir hans resultat
Visst kunde han väl varit mer ihärdig
men detaljerna dom har han spart
För när man målar ute i naturen
så finns så mycket av inspiration
Och den bild man gör, den blir en skuren
del av allt i en viss stämningston!*

*Men kanske någon blir väldigt besviken
"Hötorgskonst" man ropar ganska fort
Försiktig ska man vara med kritiken
av det som någon målare har gjort
Om än av landskapsmålningar det dräller
på stora marknadstorg och på auktion —
det är inte vad man målar, konsten gäller
nej, utan hur man får inspiration!*

Hästar

Vad hästar har sorgsna ögon
bruna och aldrig blå —
vanliga arbetshästar,
vem vet vad de tänker på?

Om en sömmerska öppnar ett fönster
och ger dem en sockerbit
kan det hända de bultar med mulen
när de nästa gång kommer dit.

Men de skrattar aldrig. De smålog
ej ens åt klumpfota-Klas,
min barndoms klumpfota-Klas,
vilkens kinder av glädje blev röda
när man tog hans tenor för bas.

Som gjorde sej köpstark och viktig
för stora ardenner ibland
att ögna på hov och på tand.
— Men hästar har ingen humor,
inte det minsta grand.

Barfotabarn 1944 av Nils Ferlin

BARFOTABARN —

denne sorgsne gycklare är en sann poetnatur, därtill en mästare i att forma beska och spetsiga epigram.

Biblioteksbladet

Det stora kommadramat

Jenny Westerström har i sin doktorsavhandling fastslagit det som Ferlins nära vänner redan visste: någon slarver ifråga om sina diktrader var sannerligen inte Nils Ferlin. Man kunde kanske påstå att han i många sammanhang var en bohem men när det gällde orden och diktens rytm var han oerhört noggrann. En av Nils Ferlins äldsta vänner, författaren Carl Emil Englund, har en gång skrivit: "Han var den mest noggranne ordbollare jag känner till, en ansvarsmedveten poet, som sannerligen inte slarvade med vokalblandningen eller som lät rimmen och kommatecknen sköta sig bäst de kunde. Med en viss rätt kunde man säga att Ferlin hade en byråsekreterare gömd i pennskaftet och en kommaterings revisionsexpert vid bordskanten som lusgranskade varje rad."

Som exempel på detta brukade Englund berättas historien om det väldiga kommadramat.

Carl Emil Englund var initiativtagare och uppfinnare av Boklotteriet (nuvarande Litteraturfrämjandet). Via detta lotteri spreds miljontals böcker över landet samtidigt som pengar strömmade in för att sedan ommyntas till författarstipendier.

1952 fick Englund en idé: varför inte låta en del författare göra rätt för sig. De kunde gott vid något tillfälle få skriva en liten reklamdikt för Boklotteriet där det skulle framgå varför böcker var så viktiga. Sagt och gjort. Han ringde Ferlin. Det gällde nu att skriva en dikt, som skulle ingå i en annons i Dagens Nyheter, en annons som tidningens reklamavdelning lovade skulle få en fin placering i söndagsnumret.

Sedan Ferlin under någon månad sysslat med denna dikt, sedan den var något så när färdig börjat om på nytt, under veckor filat, ändrat, lagt till nya ord, vrakat en del obehövt, snurrat runt med bokstäverna, jonglerat med meningarna, slagit kullerbytta med de enskilda orden, filat igen, ändrat, lagt till, dragit ifrån

o s v var dikten slutligen färdig och levererades till DN där den i vederbörlig ordning sattes och trycktes. På Ferlins uttryckliga order sändes så korrekturet per bil ut till Norrboda i Syninge. Detta för att han ytterligare skulle kunna göra de ändringar som detta allvarliga företag möjligen krävde.

Korrekturet kom ut till Norrboda och efter en del ändringar ansåg sig Ferlin kunna godkänna sin dikt. Detta var en fredag. På lördag var den tidningssida klar som innehöll den dikt som skulle ingå i söndagstidningen. Frampå lördag förmiddag började Ferlin misstänka att ett kommatecken möjligen saknades eller blivit felplacerat. Ett komma hade hoppat bock mellan raderna och försvunnit ut i det blå. Ferlin framhöll då för sätteriet att dikten måste sättas om, kommatecknet skulle in på sin plats o s v. Sätteriet förklarade å sin sida att detta var omöjligt, sidan var tryckt i flera hundratusen exemplar och kunde inte makuleras. Ferlin frågade då, helt logiskt, varför den inte kunde göra det. Han beordrade nu tryckeriet att stoppa pressarna, ändra dikten, sätta pressarna igång på nytt. Om detta inte gick förbjöd han sätteriet att sända ut dikten i detta skick: här var ingen plats för kompromisser. Endera fick dikten strykas eller kommatecknet in på sin plats. Om detta inte skedde skulle Ferlin sätta sej i förbindelse med Boklotteriet och där beordra Carl Emil Englund att omedelbart störta ner till DN och se till att det blev ordning.

Ferlin började nu att söka efter den jäktade boklotteriföreståndaren. Denne fanns inte på sitt rum i Boklotteriets lokaler. Englund var utgången i ett ärende och ingen kunde säga vart han hade gått. En snabb titt på en boklott sa emellertid Ferlin att Aftontidningen (AT) var medarrangör i lotteriet. Där kanske de visste bättre besked om var Englund höll hus. Ferlin ringde upp AT där han i växeln undrade vart

Carl Emil Englund tagit vägen. Den stackars telefonfröken kunde bara säga att hon inte hade en aning om vad han i andra änden av luren pratade om. Detta förhållande hade Ferlin svårt att förstå. Han slog genast fast: Ni är ju med i Boklotteriet och då måste ni väl veta var Carl Emil Englund finns någonstans! Han ålade sedan telefonfröken att genast släppa allt för händer och börja söka efter Englund. Samtidigt gick också stora larmet på Boklotteriet — var fanns Englund!

Nu ringde Ferlin återigen upp DN för att försöka hindra den annalkande katastrofen. Där nekade man fortfarande att makulera sidan. Den ende som kunde beordra en sådan sak var tidningens chefredaktör Herbert Tingsten. Ja, var finns han då, frågade Ferlin. Ödet ville emellertid att Tingsten just då befann sig i USA och inte kunde nås. Sök honom! uppmanade Ferlin. Sök honom! Jag måste omedelbart få tala med tidningens chefredaktör. På så sätt startade larmet efter Tingsten i USA.

Nu var situationen följande: DN:s redaktion letade efter Tingsten, AT:s redaktion letade efter Carl Emil Englund, Boklotteriets personal ringde runt på alla redaktioner och bokförlag och Nils Ferlin satt i telefon och pratade med alla.

Till slut blev det napp på ett håll. Carl Emil Englund kom intet ont anande tillbaka till Boklotteriet för att genast hamna i ett veritabelt gettingbo. Han ringde genast upp Ferlin. Nu var goda råd mer än vanligt dyra. Övertalning per telefon att låta dikten vara som den var räckte inte. Englund tog genast bil ut till Norrboda för att på ort och ställe och kollegor emellan diskutera den synnerligen bekymmersamma situation som uppkommit.

För att driva ett företag som Boklotteriet krävs kunnighet, styrka, uthållighet för att bearbeta oförstående myndigheter, skriva kontrakt med stenhårda förlag, övertala organisationer och diskutera vinstpaket med vinnare. Detta var den verklighet i vilken Englund befann sig, men en svårare uppgift än den nu förestående hade han kanske inte förr upplevt. Men genom ändlösa diskussioner fram och tillbaka där Englund framhöll att detta uteblivna kom-

ma egentligen framslipade diktens kärna, förlänade den en air av artistisk elegans genom perfektionismens uteblivande samtidigt som utseendet blev luftigare och lättare så gav Nils Ferlin långsamt med sig.

Den 9 februari 1952 kunde så DN:s läsare ta del av Ferlins annonsrader utan att ana hur mycket svett, möda och arbete detta kostat a) Nils Ferlin b) Carl Emil Englund c) sättarna på DN d) DN:s redaktörer e) Boklotteriets personal och f) journalisterna på AT. Och så här stod det:

"..... Boklotteriet är en ytterst förnämlig inrättning inte bara för stipendiaterna samt skribenter i allmänhet, som får sina böcker spridda — en synpunkt som för fattiga bokstavsarbetare inte är så utan betydelse, som en del av dem låter påskina — utan även för allmänheten, som för en krona och femtio öre kan kratta ihop och kara in rent astronomiska vinster. ... Den som inte vinner någon av resorna Lissabon, Capri, Pamfylie, Korsika eller Bagdad kanhända har turen att få en än bättre vinst: en konstnärligt djup och givande bok, en stilla och blid eller kanske en gäcksam och äventyrslysten som för resenären i rummet på fantasiens Bagdadmatta till platser där ingen ko eller åsna och ingen traktor syns till efter Abrahams dagar. ... Hat-ten utav för Boklotteriet och främst för broder Carl-Emil:

*Ibland har jag tänkt — och kanhända
inte så helt på tok,
att det ligger och väntar på en och var
en särskild, en varsin bok.*

*Tidigt hittade du och förlorade din
— på spel eller kanske på lek.
Och nu väntar den dej i en undangömd stad
på ett undangömt bibliotek.*

*Kanske kommer du dit, se där ligger
din bok — och du går den förbi
som nigger det blå konvolutet
som kunde ha gjort honom fri.*

Nils Ferlin"

Och kommat då? Var skulle det ha stått? Ja, säg det. Nils Ferlin godkände ju sin dikt så det har ju egentligen ingen betydelse. Eller....

"Våren står vid grind"

Carl-Emil Englund

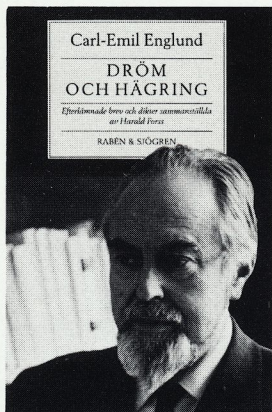
DRÖM OCH HÄGRING

Efterlämnade brev och dikter
sammanställda av Harald Forss

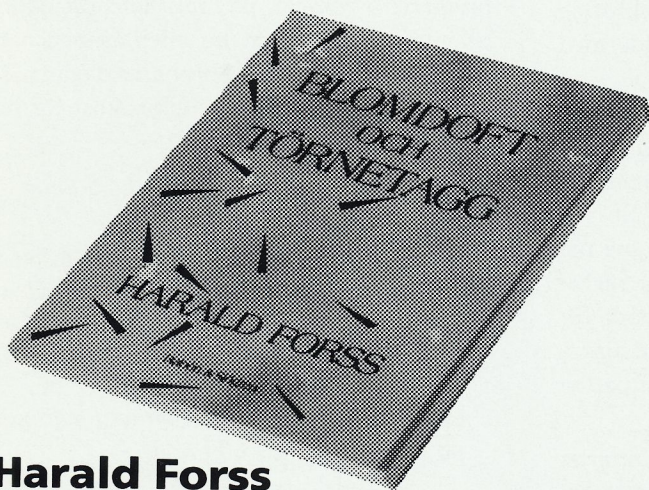
Möt återigen den drömmande realisten Carl-Emil Englund i tidigare opublicerade dikter och prosastycken. Hans poesi är naturlyrisk med ett djärvt och nyskapat bildspråk som ger de nötta vardagsorden en ny och skimrande innebörd.

25 år efter hans död har Harald Forss ställt samman boken *Dröm och Hägring*, som avslutas med en samling brev mellan Englund och några av hans författarkollegor. Boken är illustrerad med teckningar av Knut V Pettersson.

Inb 160 sid. ISBN 29 59344 1
Ca-pris i bokhandeln 177 kr

 Rabén och Sjögren

Harald Forss BLOMDOFT OCH TÖRNETAGG

"Man saknar ej samtalsämnen
i väntan på rötmanans dar.
Ebbe Carlsson, Holmér och Leijon
och Carl Gustafs gevär är på tal..."

ISBN 29 59396 4
Hft 75 sid Ca-pris 122 kr

Rabén & Sjögren

Så kan det låta när den
siste Klarapoeten
Harald Forss gör ett
svep över dagens
debatt. Men här ryms
också romantisk
naturpoesi.

RECENSIONSUTDRAG

ur Carl Emil Englunds *Dröm och hägring* sammanställd av Harald Forss 1990.

Carl-Emil Englund alternerar mellan vekt romantiska naturlyriskas stämningar och långa, närmast rasande utfall mot de samhälleliga självtillräckliga makthavare som gömmer sig bakom floskler och låtsad medkänsla med utsatta människor. "Den ansvarige är osynlig, finns överallt eller ingenstans, är omöjlig att hitta i snårskogen". Hans satiriska brandtal "Trasig saga" ... står inte långt efter Jonathan Swift ... Carl-Emil Englund är en poet värd uppmärksamhet och uppskattning, jag önskar varmt att "Dröm och hägring" kan åstadkomma detta.

Olav Wiström i *VI*

När han är som bäst är han både frisk och originell ... Den genuint romantiska livssyn som Englund företräder borde ha förutsättningar att nå fram till dagens läsare.

Tom Hedlund
i *Svenska Dagbladet*

Englund är en verkligt originell och läsbar diktare. När det gäller poetisk koncentration och åskådlighet står han inte sina generationskamrater Lundkvist och Martinson efter. Inom sitt område är han mästarelig. ... Jag vet inte många diktare som kan skapa sådana skönhetsmätade rader som dessa:

Översållad av outtalade ord
blånade aftonen in i körsbärsträdet.

Bengt Petersen
i *Helsingborgs Dagblad*

CARL-EMIL ENGLUND

ur: Dröm och hägring

Du har så bråttom

*Sagan gick med sin skymningsgitarr,
månen lyste med eld över strängarna.
Du har alltför bråttom,
du hinner aldrig fram till sommaren,
till aftonvindarna i lingongräset —
snart ligger du där med mossa kring pannan
— du hinner så lite, du har alltför bråttom —*

Förvirrade ord i lufttomt rum

*Månens budskap till den frusna jorden:
spring undan spring undan —
den kosmiska mjölken utspild i världsrymden,
dina vingar är av tjära och granit.
Du faller
snart finns ingen återvändo —
de döda hundarna och den brända fågeln.
Förintelsen kommer inte störtande,
den startar sakta och har gott om tid.
Tag vara på minuterna,
det brinner i snön det brinner i dina ögon
strålningsdöden är ingen nedtrampad konvalj
som söver dig med vällukt*

*göm dina nycklar för prästerna i dödens tjänst
förneka deras rätt till din kropp och till din själ
deras lockrop är tatuerade med lögner.
Låt dem själva slå läger i sitt
självttillverkade getingbo —*

*Bödeln sitter på bödelns tron,
knypplar nya ord som skall lysa i dressyrhuset*

*returnera lögnerna som staten stickar
tag vara på ljusstrimmorna medan de ännu lyser*

Om Gustaf Andborg

Gustaf Andborg är död. Värmlänningen Gustaf Andborg från Filipstad avled i Stockholm den 9 augusti 1990, endast en kort tid efter nittiotreårsdagen den 27 juni.

Till professionen blev Gustaf banktjänsteman i Stockholm, samtidigt som han livet igenom förverkligade "mens sana in corpore sano".

När det gällde litteratur var framförallt Nils Ferlins diktning betydelsefull för Gustaf.

Han var en av dem som tog initiativet till bildandet av Nils Ferlin-sällskapet 1962. För medlemsbladet *Poste Restante* var han redaktör under åren 1968-74.

Nils Ferlins och Gustaf Andborgs livslånga vänskap började under den gemensamma skoltiden i Filipstad. Gustaf skrev en genuint levande bok om vännen och skolkamraten Nils Johan Einar Ferlin från barndomstiden i Filipstad och det fortsatta livet i Stockholm. — Boken kom ut 1966. Jag rekommenderar den varmt! Om Nils Ferlins fysiska kraftmätningar är det både talat och skrivet. Gustaf Andborgs sportliga intressen gällde däremot huvudsakligen tennis. Och han spelade tennis tills han var nittio år gammal! Gustaf var rätt liten till växten. Han var smärt och välbyggd. Blicken i de rena ansiktsdragen var intensivt blå och öppen. Om jag försöker att i få ord uttrycka något av hur jag upplevde Gustaf Andborg, ser min tanke en omutligt hederlig och varm människa, generös och fri från egocentricitet. Jag tycker han var vacker! I hans humor fanns ett stänk av vemod. Hans leende var lite pojkaktigt blygt.

Gustaf var en rakryggad och intelligent människa med hjärta för sina medvandrare i världen. Nu är hans hustru Agneta ensam. Gustaf och Agneta var mycket fästade vid varandra.

Gustaf Andborg avslutar boken om vännen Nils med att skildra sitt sista besök hos honom på Samariterhemmet i Uppsala kort före Ferlins död den 21 oktober 1961. Nils Ferlin läste då sin dikt "Skymning" för Gustaf. Början lyder:

*Skymningen sveper sin stillhet
runt våra ensliga hus,
gråa och ensliga hus — —*

Nu har Gustaf Andborg gått bort. Harald Forss och jag besökte Gustaf på Stadshagshemmet på Kungsholmen dagen innan han avled. Gunde Johanssons hustru Ingrid stod och baddade Gustafs feberheta panna när vi kom. Gustaf sov, men då hans ögon öppnades ett ögonblick var det som om han såg något ljust i fjärran.

Gustaf Andborgs begravning skedde torsdagen den 30 augusti kl. 11 1990 i kyrkan från elvahundratalet på Hammarö i Värmland, där flera medlemmar av släkten Andborg ligger begravda på kyrkogården.

Vädret var vackert som en klarastrakan. Många vänner till Gustaf var närvarande, bland dem Nils Ferlins syster Ruths son Bertil Hladisch med sin hustru Birgitta.

Flera artister hedrade Gustaf Andborg genom musik, sång, uppläsning och tal: Hammarö manskör, sångarna Rolf Mårth och Gunilla Jansson, trubaduren Gunde Johansson, organisten Jan Sundqvist och jag själv, som läste dikter. Officiant var kontraktsprosten Bill Göran Andersson.

Frederic Chopins sorgmarsch tonade fram då vi gick in i den lilla träkyrkan. Kören sjöng "Bred dina vita vingar", "Blott en dag, ett ögonblick" och "Inte ens —" Rolf Mårth och Gunilla Jansson sjöng Ferlin och egna visor, Gunde Johansson framförde Dan Anderssons poesi. Själv läste jag dikter av Fröding, Ferlin, Ekelöf och Harald Forss.

Efter begravningshögtiden vandrade vi ut i sommargrönskan ackompanjerade av "Ack, Värmeland du sköna" på orgel.

Den folkvisan får mig alltid att gråta, fastän jag är född i Stockholm och har bott där i hela mitt liv. Men i melodin ljuder en universell ton av längtan och smärta som stiger ur djupen och går rakt in i mig. Till Gustafs blivande grav på kyrkogården bars blommorna ut från kyrkan och lades där på marken. Vi stod länge kvar. Tysta.

Efter kaffe och samvaro i prästgården avslutades dagen med middag hos Gunde och Ingrid i Motjärnshyttan. Hur många gäster vi var, vet jag inte, men det är alltid en trygghet att vara tillsammans med människor som är naturligt vänliga. Atmosfären hos Ingrid och Gunde var lugn och öppen.

Dagen därpå fick jag åka med Bertil och Birgitta i deras bil till Stockholm genom den gröna och solblommande sommaren. Men våra tankar var hos Gustaf. Jag tänkte också på Gustafs nära vän, Harald Forss.

Jag avslutar mina minnesrader med den dikt av Harald Forss, som var en av dem jag läste på begravningen: "Grenen gungar"

*Grenen gungar
rymden är dess vagga —
vinden rör så stilla
med sin hand.
— Grenen sover,
iskristallen sjunger.
Någon ägnas
rymdens frid
i denna stund.*

Eva-Lisa Lennartsson

HANS GRANLID

Skymningens vemod?

Ja. Nej. Jag söker den led
som för mig åter
till födelsens ljusa hed.

Smärtsamt drömmande
björkarna under sin hud.

Sidenskyn tröstar:

Tro på er härlighets tid.
Snart är ju savsången här.

Stillhetens röster

andas sin visdom rakt ner
i larmat hjärta.

De två översta ingår i en samling "LYKTSKEN / 101 HAIKUS, KAIKUS, WAKAS" som kommer på Rabén / Sjögren i slutet av september. Överst är en "kaiku" under en "Waka" längst ner en tidigare opublicerad "Haiku".

Hans Granlid född 1926 fil dr. Litteraturfrämjandets stora romanpris 1971. Omfattande litterär produktion bl a ett tiotal diktsamlingar.

Ferlin på konstmuseet i Lund

Nils Ferlin hade en viss skepsis inför innovationer. Sådan råder förvisso ej i redaktionen för Poste Restante. Nu löser man ett gammalt redaktionsproblem: Vem skall recensera en begivenhet?

I detta fall gäller det de två Ferlinkonserterna i Lunds Konstmuseum i anslutning till att Jenny Westerström disputerade på sin Ferlinavhandling.

Vem kan vara lämpligare att recensera än en av de medverkande?

Alla problem om integritet och andra dumheter är icke bara lösta utom erkända och epokgörande.

Jag hade nöjet att vara conferencier i konserterna, en angenäm uppgift i program med vett och sans, stämning och innehåll. För säkerhets skull tillägnade vi Jenny konserterna. Det var hon värd. Vid sidan av oss på estraden — fanns det en estrad förresten? — nickade Nils Ferlin symboliskt sitt ja i form av skulpturer av Vivianne Geijer, som specialiserat sig på att återge den magre poeten.

Det kom rätt mycket folk som var så entusiastiska som man gärna blir i Ferlinsammanhang. Vi talade och sjöng under sköna och intrikata tavlor, alltmedan vårljuset kom in genom fönstren.

Först var det Håkan Steijen i lös kostym på Ferlinmanér. Hans tolkning av "Nasarevalsen" var expressiv och själv blev jag mest tagen av Steijens egen tonsättning av "Om ögon".

Henry Iserman som ser ut som Ferlin — eller i varje fall som statyn i Klara — uppträdde med recitation, en idag nästan bortglömd estrad-

form. "Poste Restante" och "Fåfänglighet" klingade varmt samtidigt ödsligt gripande.

Jan-Olof Andersson, gitarristen och sångaren, kan få varje visa att låta som ny om det så är "En valsmelodi" eller "På Arendorffs tid". Hans tonsättning av försvaret för underhållning "Faktum är nog" satt rätt i denna stund när en underhållningens profet som jag var med.

Ett ovanligt och lustigt inslag var Rolf Mårth och Bror Frisk från Ferlingruppen i Filipstad. Mårth sjöng glada men välturnerade kupletter ur Filipstadsrevyerna och Bror Frisk ackompanjerade på dragspel. Frisk var med på Ferlins tid, nästan i varje fall. Han var svensk dragspelsmästare redan 1932. Mårth/Frisk hade ett väl sammansatt program med "En gammal cylinderrhatt" som raffinerad final.

Till sist kom Ove Engström som är en kraftfull vissångare, till största delen med egna tonsättningar av Ferlin. När han klämde i med "Ferlins Ölandsvals" skedde det med sån schwung och takt att åtminstone jag själv omedvetet stampade tretakt.

Och till sist samlades alla de medverkande på scenen och sjöng "Får jag lämna några blommor", en sån där avslutning som griper tag när älskare av Ferlin älskar fram orden och Söderlundhs melodi.

Se detta var ett så pass bra Ferlinprogram att det borde få uppföras i all oändlighet landet runt, dock inte i ett så pass dumt och stumt medium som TV. Tycker och skriver en initierad meddelare

Uno Myggan Ericson

VIOLA RENVALL

Bilder

Detta är en linje,
som skiljer en dröm från en annan.
En kvist lutar sig
tung av löv över brunnen
med det levande vattnet
— Så har jag tänkt mig.

Till ditt minne!
Till minnet av vår dag
den fjärran soliga
målar jag detta
mycket ödmjukt
utan anspråk.

Brinnande färger,
bleka färger
ska samsas på duken.
Penseln bestämmer
och handen som för penseln.
Och den okända, som står bredvid.

Viola Renvall f 1905 i Tammerfors, bor i Pargas, lärare i historia och modersmål. Har utgivit ett 15-tal diktsamlingar.

NIZAR QABBANI

översatt av Salah Oweini

Teckningslektion

I

Min son tar fram sin färglåda och ber mig
att rita en fågel åt honom
Jag doppar penseln i den gråa färgen
och ritar en kvadrat med lås och bom
Förundrad utbrister han:
"Men detta är ett fängelse,
kan du inte rita en fågel, far?"
"Förlåt mig, min son", säger jag,
"Jag har glömt hur fåglarna ser ut..."

II

Min son hämtar sina färgpennor och ber mig
att rita ett hav
Jag tar en blyertspenna
och ritar en svart cirkel
"Kan du inte rita ett hav?" undrar min son
"Vet du inte, far att havet är blått?"
Och jag säger: "Min son,
tidigare var jag duktig på att rita hav
men nu... har de tagit mitt metspö
och min skuta
och förbjudit mig att tala med det blå
och att fiska i frihetens vidder

III

Min son tar fram sitt ritblock och ber mig
att rita ett ax åt honom
Jag tar pennan
och ritar en pistol
Han skrattar åt min tafatthet i teckning
och säger förbryllat:
"Far, vet du inte skillnaden mellan ett veteax och en pistol?"
Jag säger: "Min son,
förr visste jag hur veteax såg ut
och hur arabiskt bröd
och blommor såg ut

Men i den metalliska tiden
då skogens träd anslutit sig
till milismännen
och blommorna klär sig i uniformer,
i de beväpnade veteaxens,
de beväpnade fåglarnas
den beväpnade kulturens
och den beväpnade religionens tid
hittar jag en pistol
i varje brödbit jag köper,
och varje blomma jag plockar i fältet
riktar sitt vapen mot mig,
och varje bok jag skaffar
detonerar mellan mina fingrar

IV

Min son sätter sig på sängkanten och ber mig
att läsa en dikt för honom
Tårarna trillar ur ögonen
Förundrad ser han på dem och säger:
"Är tårar poesi, far?"
Och jag säger:
"När du blir stor, min son,
och läser den arabiska poesins diwan,
då kommer du att veta, att tårarna och
orden är syskon
och att den arabiska dikten
ingenting, annat är än fingrarnas tårar"

V

Min son tar fram sina pennor och kriter
och ber mig rita ett hemland åt honom
Pennan darrar i min hand
och tårarna rinner

Teckningslektion ur ALKEMINS BLÅ ELD, en antologi om modern arabisk poesi från 50-talet och framåt, utkommer vid årsskiftet på Fibs Lyriskklubbs förlag. — Översatt av Salah Oweini och Nina Burton med förord av Sigrid Kahle.

Nizar Qabbani är en syrisk poet, född i Damaskus, där han studerat juridik. Som diplomat har han representerat Syrien i Kairo, London, Peking, Madrid och Ankara.

Alltsedan debuten 1942, då Qabbani var 19 år, har han hållit sin ställning som en av arabvärldens mest populära poeter. Hans diktsamlingar uppgår till ett tjugotal.

Nya möjligheter i Konferens Klara

I september slår vi upp portarna till vår konferensavdelning Klara, på Sara Hotel Winn. Här ska du kunna hålla konferenser som kräver lite extra omsorg och service. I Poeten, Bohemen och Luffaren kan grupper från 25 till 100 personer konferera. Café Cosmopolite ligger också i konferensavdelningen, som skapats i Ferlins anda.

Konferens utöver det vanliga

I Klara konfereras det lite extra. Förutom bra service och vacker miljö väntar en och annan överraskning. Du kommer snart att upptäcka att ingenting är omöjligt för oss. Guidade rundturer, en båtfärd på Klarälven, fiskafänge, poesiافتon, bohemi och andra infall ordnar vi efter dina önskemål.

En konferens kan bli så mycket mer än arbete i nya omgivningar. Hos oss får du hjälp att lägga upp konferensen så att den blir något utöver det vanliga.

Tre-stjärnigt hotell

Sara Hotel Winn är ett högklassigt hotell med alla bekvämligheter som ska finnas på ett trestjärnigt hotell. I höst kompletterar vi med en Relax-avdelning och ytterligare rum samt två sviter. Våra 199 rum gör oss till det största hotellet i Värmland.

En Kalle Knopare på bordet

I restaurang Ferlin kan du själv välja vad som ska stå på bordet under konferensen. En Ferlinare med Kalle Knopare därtill är en spännande start på en middag. Kocken ger förslag och bjuder på överraskningar.

Närheten till berömda dansrestaurangen Sandgrund utnyttjas förstås av den som vill sträcka på benen efter en dag vid konferensbordet.

Vill du veta mer om Konferens Klara? Ring!
Med vänlig hälsning

Birgitta Sefastsson
Tel. 054-10 22 20

 SARA Hotel Winn
KARLSTAD

Nils Ferlin Sällskapet

I samråd med Nils Ferlin Sällskapet har vi skapat ett "Ferlinmuseum". Sällskapet har nämligen hos oss låtit deponera ett antal unikt Ferlinmaterial tavlor, fotografier, diktsamlingar med intressanta dedikationer, vishäften o s v.

Vi gläder oss åt att i år kunna sponsra Nils Ferlin Sällskapet med en Ferlinskulptur av Vivianne Geijer till litteratur respektive trubadurpristagare. Dessa kan också beskådas hos oss.

Att vara en visa

Rolf Mårths nya vissamling recenseras

Att vara en visa heter Rolf Mårths nyutkomna vissamling. Den är tillägnad Broder Tor, som med mycket värme och uppskattning stöttade Rolf, bl a i arbetet med vissamlingen. Tonsättaren från Filipstad är också känd som författaren till det mycket uppskattade drömspelet om Nils Ferlin, "På Fabians tid", tillika sekreterare och drivande kraft i Ferlingruppen i Filipstad, och en flitigt anlitad trubadur. Att vara en visa är en mycket intressant vissamling, med tanke på att Rolf har tonsatt texter av mycket skiftande karaktär. Här finns Nils Ferlins burleska "En visa till Kalle Knopare", att jämföra med den något sakrala "En målares önskan" av Karin Boye. Här finns visor med texter av mera okända poeter, t ex Louise Lindboms "Dikt till ett barn" med blueskaraktär, Georg Dahls "Pans vaka" i ton av trolsk sommarnatt, eller Kjell Ekmans "Invit" som en kraftfull pärla, där Rolf med sin sensitiva ton tar upp Kjells dova, varma diktning på ett förträffligt sätt. Dikten "Sommar-morgon" är också ett utmärkt exempel på hur tonsättaren låter musiken lyfta texten och bilda en finstämd enhet. Poeten Harald Forss finns rikt representerad i Rolfs repertoar. Här finns

ett samförstånd mellan tonsättare och poet som resulterar i en njutningsbar enhet.

Allt som allt innehåller vissamlingen 30 tonsättningar av 12 olika diktare, varav jag själv är en. Det är med stor glädje och stolthet jag räknar mig till denna skara diktare som haft förmånen att få något av sina verk tonsatta av Rolf Mårth. Det är också en stor glädje att kunna sjunga sina egna ord när de plötsligt ömsom vaggas, ömsom svävar, för att sedan sjunka in i medvetandet i en samstämd helhet tack vare en följsam och varsam tonsättares hand.

Gunilla Jansson

Sex av visorna är tonsättningar av Nils Ferlin: "En visa till Kalle Knopare", "Faktum är nog —", "I Gällivara och Värnamo", "Looping the loop", "Polissången" och "Vägen till kärlekens paradiset ...".

Anmälarer finns representerad med två visor: "Den vackraste av mandelblom" och "Vaggvisa om hösten".

Red. anm.

Gunilla Jansson, tidigare Wikner, lärare i dramatik på gymnasiet i Filipstad. Har medverkat i Ferlingruppen som sångartist.

Ferlin-tallrikar

Fortfarande finns det tillgång till ca 2 500 tallrikar. De är dock inte jämnt fördelade på de sex numren i denna samlarserie. Av nr 1-2 finns det många, medan det finns få av t ex nr 4.

Fortfarande finns det en god chans att köpa *hela* serien för endast 650 kr inkl moms, frakt etc.

Fortfarande finns det en god möjlighet att köpa och komplettera med *enstaka* tallrikar till enhetspriset 125 kr st inkl moms och frakt.

Fortfarande finns det knappast någon lämpligare gåva att skänka en poesiälskare än dessa fina Ferlin-tallrikar. — Ett enkelt sätt att lösa ett presentproblem!

Fortfarande finns det all anledning att påpeka att Nils Ferlin-sällskapet är förmånstagare i denna verksamhet, som i väsentlig grad påverkar storleken på de priser och stipendier som årligen kommer att utdelas under den närmaste tiden. — Vi hoppas på Ditt bistånd.

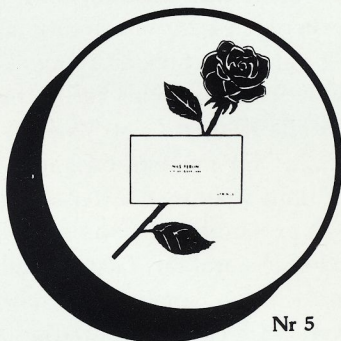
Nr 1

Nr 4

Nr 2

Nr 5

Nr 3

Nr 6

Beställ genom
Curt Enström
COULEUR konsthandel
Nybrogatan 14
114 39 Stockholm
Tel. 08-660 68 03

Årsmötet 1990

hölls den 28 maj på Esplanad vid Karlavägen i Stockholm. Cirka 60 medlemmar hade hörsammat kallelsen.

Verksamhetsberättelsen för 1989 godkändes av årsmötet och styrelsen beviljades ansvarsfrihet.

Därefter följde val av de styrelseledamöter som stod i tur att väljas och Jenny Westerström omvaldes enhälligt till ordförande. Likaså omvaldes Ebba Ehrenborg, Tor Englund och Axel Liffner till ordinarie ledamöter och som suppleant omvaldes Ove Engström samt till adjungerad ledamot Sandro Key-Åberg. Vidare omvaldes Kerstin Malmström till revisor och Birgitta Hladisch till revisorssuppleant. Omval skedde även av valberedningen, Henry Iserman, sammanställande, Maj-Brit Carlsson och Erik Midfalk.

Nominering av pristagare följde och ett antal namn föreslogs till Ferlinpriser, poesi och trubadur. Medlemmarna erinrades om sin rätt att senast den 15 aug skriftligt eller per telefon inkomma med ytterligare förslag till styrelsen.

Sällskapets ekonomi diskuterades och olika förslag framfördes t ex höjning av avgiften för ständigt medlemskap.

Skattmästaren meddelade att en Ferlinskulptur av Vivianne Geijer sålts på Beijers auktion för 6 500 kr, vilket belopp tillfaller Ferlinsällskapet.

Sedan avnjöts den välsmakande buffén följd av trubadurunderhållning av Ove Engström och Håkan Steijen.

Därefter var det sedvanligt lotteri och angenäm samvaro.

Barfotapoeten — Nils Ferlin

Drömmar

Vad ger du mej i julklapp i år, min vän?
— Lite drömmar, drömmar i det blå.
Men nånting blir det ändå som jag är, min vän?
— Allt du vill ska du hjärteligen få.

Kanske ger du mej av drömmar en ring, min vän?
— Kanske ger jag dej av drömmar en ring.
Fastän drömmar är väl faktiskt ingenting, min vän?
— Nej, drömmar är ju nästan ingenting.

Vad ska man då egentligen tro, min vän?
— Drömmar kan man leva på och tro:
Ur oro kan det skimra och gro, min vän,
på längtan kan det hela bero.

Nils Ferlin
(Ur Med många kulörta lyktor)

Nils Ferlin dog 1961, men är fortfarande en högst levande, läst och sjungen diktare. Han debuterade 1930 med *En döddansares visor* och framgången var omedelbar. Ferlin framförde själv sina dikter med en improvisatorisk nonchalans, men hur bohemisk han än kunde framstå var han det aldrig med sina texter. Han arbetade länge med dem för att ge dem ett intryck av lätthet. Jenny Westerström, visar här en ny bild av Ferlin som en modernare och mer medveten diktare än vad man tidigare har velat göra honom till.

KALLELSE

Alla medlemmar hälsas välkomna till årets utdelning
av

FERLIN-PRISER

till poeten Bo Setterlind och trubaduren Håkan Steijen

Fredagen den 26 oktober 1990 klockan 19.00

på RESTAURANT OXEN festvåningen, INDUSTRIHUSET

Malmskillnadsgatan 46, 1 tr, Stockholm City

Enkel middag med smör bröd sallad,
kalvmedaljong med Madeirasås, öl, vatten eller 1 glas bordsvin
samt kaffe med påtar och kaka, pris 180 kronor.

I priset ingår 25 % moms, service samt garderob.

Anmälan genom inbetalning av kronor 180 på postgiro 35 12 55-6.

Sista inbetalningsdag den 19 oktober

Högst 85 deltagare — De som först anmäler sig.

VARMT OCH HJÄRTLIGT VÄLKOMNA

Styrelsen

NYA MEDLEMMAR

Alm, Inge, Petersbergsgatan 30 B, 653 44 Karlstad

Ahldén, Eric, Lundagatan 44, uppgång 4, 4 tr,

117 27 Stockholm

Bedoslott, Bertil, Nygatan 11 D, 244 00 Kävlinge

Björck, Pia, Sölvegatan 3, 223 62 Lund

Björklund, Estrid, Karl Gustavsgatan 65, 411 31 Göteborg

Ericson, Björn, Hjälsätersgatan 22, 14, 582 35 Linköping

Ferlin, Ulrika, Västgötaresan 8, 752 55 Uppsala

Forsberg, Lennart, Myrvägen 4 B, 191 62 Sollentuna

Forsgren, Gunilla, Drakverksgatan 43, 724 74 Västerås

Göransson, Anna, Ölstorp Sörby, 520 40 Floby

Häll, Lennart, Horsensgatan 2, 654 67 Karlstad

Johnsson, Bengt, Brobyvägen 31, 570 12 Landsbro

Jönsson, Christel, Kristoffers väg 56, 264 00 Klippan

Krok, Björn, Terrängvägen 73, 126 61 Hägersten

Larsson, Holger, Eriksdalsgatan 15, 183 54 Täby

Lindberg, Märta, Urvädersgränd 13, 116 46 Stockholm

Lundgren, Maria, Norra Stationsg 29, 113 33 Stockholm

Matsson, Jan, Malmgatan 30, 780 50 Vansbro

Mossfelt, Jan, Nils Perssons plan 1, 217 48 Malmö

Persson, Ingrid, Ankdammsgatan 40 3 tr, 171 43 Solna

Pokorny Jerry, Östervägen 23, 171 35 Solna

Pärson, Sten, Camitz väg 1, Nivafors, 335 00 Gnosjö

Rundqvist, Guje, Mörbylundsvägen 77, 186 33 Vallentuna

Sara Hotels AB, 182 84 Danderyd

Sjögren, Bo, Klockaregården 31, 582 38 Linköping

Sjövist, Kerstin, Vasagatan 7, 652 22 Karlstad

Sjöstedt, Mary, Björkö Säteri, 740 12 Knutby

Skogsborg, Jan, Eskadervägen 24, 3 tr, 183 54 Täby

SKS, Södra Roslagen

Stenakas, Bertil, Bläldsgatan 24, 653 45 Karlstad

Sundberg, Terje, Mosugn, 2266 Arneberg, Norge

Söderling, Hans, Pilvingegatan 19 nb, 122 53 Enskede

Ternström, Gunilla, Stagneliusvägen 47, 112 57 Stockholm

Troikowicz, Johanna B., Sockenvägen 507, 122 35 Enskede

Vessby, Malin, Malungs Folkhögskola, 782 00 Malung

Williamsson, Maj, Billbäcksvägen 16, 735 00 Surahammar

Öjerner, Bengt, Box 59, 430 41 Kullavik

Poste Restante Medlemsblad för Nils Ferlin-Sällskapet nr 2, 1990

Ordförande: Jenny Westerström, Studentgatan 9, 223 62 LUND. Tel 046-14 90 37

Skattmästare: Tor Englund, Sunnanvindsgränd 79, 173 38 JÄRFÄLLA. Tel 0758-174 69

Sällskapets postgirokonton: 35 21 55-6

Redaktör för medlemsbladet: Ebba Ehrenborg, Birger Jarlsgatan 114, 114 20 STOCKHOLM. Tel 08-15 30 06

Tryck: Rundqvists Boktryckeri i Göteborg